

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 354/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **DEMA Senica, a.s.**, Dlhá 248/43, Senica, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Volochoom, Hollého 745/34, Senica, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Up/925/2024 zo 7. mája 2025 a sp. zn. 36Up/925/2024 z 29. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami okresného súdu označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie 10 068,95 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením z 24. júna 2024 zastavil upomínacie konanie vedené proti sťažovateľke ako žalovanej v 3. rade o zaplatenie 7 956 904,42 eur s príslušenstvom (I. výrok) a nepriznal jej náhradu trov konania (II. výrok). Vo svojom rozhodnutí dôvodil, že žalobca na základe výzvy súdu na zaujatie procesného stanoviska z dôvodu absencie predpokladu odôvodnenosti jeho nároku vzal podaný návrh na vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľke ako žalovanej v 3. rade späť. Okresný súd tiež v odôvodnení

uviedol, že na obranu sťažovateľky v podobe podania vyjadrenia zo 16. mája 2024, ktorým namietala žalobcov nárok a za ktorý žiadala priznať náhradu trov konania, neprihliadal a z dôvodu neehospodárnosti tohto úkonu jej zaň trovy nepriznal, aj keď v danom prípade žalobca zapríčinil zastavenie konania. Zdôraznil, že sťažovateľka svoje vyjadrenie predložila súdu ešte pred vydaním platobného rozkazu bez výzvu súdu, a preto ho okresný súd v danom štádiu konania vyhodnotil ako predčasné a trovy za tento úkon ako neúčelne vynaložené.

3. Sťažovateľka podala proti výroku uznesenia, ktorým jej nebola priznaná náhrada trov konania, odvolanie, žiadala tento výrok zrušiť a priznať jej náhradu trov konania 49 110,21 eur (náhradu za jeden úkon vyčíslila v sume 16 356,34 eur, pozn.), resp. vo výške, ktorú súd uzná za vhodnú. Krajský súd v Banskej Bystrici, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľky, uznesením z 13. februára 2025 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnej miere úspešný a ktorý náhradu trov požadoval, priznal proti sťažovateľke náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie krajského súdu o nároku na náhradu trov konania nadobudlo právoplatnosť 3. apríla 2025 a nebolo napadnuté dovolaním ani ústavnou sťažnosťou.

4. Nadväzne okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom uznesením sp. zn. 36Up/925/2024 zo 7. mája 2025 zaviazal sťažovateľku nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 10 068,95 eur, pozostávajúcu z náhrady trov za jeden úkon právnej služby vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny vo výške 8 171,30 eur a režijného paušálu vo výške 14,84 eur a 23 % DPH v sume 1 882,81 eur. Okresný súd vysvetlil, že žalobcovi nepriznal plnú odmenu za úkon služby „*vyjadrenie sa k odvolaniu žalovanej v 3. rade z 5. februára 2025*“, keďže samotné odvolanie nesmerovalo proti veci samej, a preto aj k takémuto vyjadreniu prislúcha v zmysle § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „*vyhláška*“) odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny. Zároveň okresný súd doplnil, že žalobcovi nepriznal trovy právneho zastúpenia za úkon služby „*prevzatie a príprava právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom*“, a to z dôvodu, že právny zástupca už v čase podania návrhu na vydanie platobného rozkazu tento úkon voči žalovaným vykonal a svoj návrh proti žalovanej v 3. rade zobral späť, pričom v odvolacom konaní nedošlo k zmene právneho zástupcu. Podľa súdu preto právny zástupca nepotreboval opätovne prevziať a pripraviť právne zastúpenie žalobcu aj v odvolacom konaní.

5. Sťažovateľka, ale aj žalobca sa proti uzneseniu o výške trov bránili podaním samostatných sťažností, ktoré okresný súd obsadený sudkyňou uznesením z 29. júla 2025, právoplatným 13. augusta 2025 zamietol.

6. Sťažovateľka v podanej sťažnosti namietala výpočet trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní z tarifnej hodnoty sporu 7 956 904,42 eur a tvrdila, že vyšší súdny úradník tento postup nijako neodôvodnil, čím je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Poukázala na to, že odvolanie bolo podané len proti výroku o náhrade trov konania, nie proti rozhodnutiu vo veci samej, tzn. predmetom odvolacieho konania bol podľa nej iba nárok na náhradu trov konania. Argumentovala, že úkon právnej služby v odvolacom konaní má byť vyčíslený len z predmetu odvolacieho konania, a súčasne že trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok, ale každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať

samostatne. Tiež tvrdila, že predmet odvolacieho konania nebolo možné vyčísliť v peniazoch, a preto je nutné pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Podľa sťažovateľky sa prieči princípu spravodlivosti a aj zámeru zákonodarcu pri úprave pravidiel pre vyčísľovanie náhrady trov konania, aby súd pri určovaní sumy náhrady trov konania vychádzal z hodnoty meritórneho predmetu konania. V tejto súvislosti preto namietala extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách odvolacieho konania, ktoré predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

7. Sudkyňa v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení z 29. júla 2025 zdôraznila, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka napriek jeho štruktúre splnilo kritériá pre dostatočné odôvodnenie a má všetky atribúty vyžadované § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Ďalej podotkla, že obe sporové strany sú zastúpené advokátmi ako osobami znalými práva, preto nie je potrebné osobitne oboznamovať ani s konkrétnymi právnymi predpismi, navyše, keď ide o vykonávací predpis (vyhlášku), ktorý je spätý s činnosťou advokáta ako činnosťou vykonávanou za odmenu a súčasne je to základný a kľúčový predpis, pokiaľ ide o priznávanie odmeny za jednotlivé úkony právnych služieb v súdnom konaní. Podľa sudkyne zo sťažnostných dôvodov vyplýva, že sťažovateľke sú jasné dôvody, na ktorých je založené rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, a že podstatu dôvodov napadnutého rozhodnutia pozná, pretože bola na nich schopná reagovať podanou sťažnosťou a v nej uvedenou argumentáciou.

8. Sudkyňa poukázala na to, že predmetom samotného konania je peňažný nárok, keďže iný nárok ani v upomínacom konaní nemožno uplatňovať. Preto niet žiadnych rozumných pochybností, či sa na predmet konania má aplikovať § 10 ods. 2 alebo § 11 ods. 1 vyhlášky. Práve vzhľadom na predmet sporu, ktorým bolo zaplatenie finančných prostriedkov (a nie iný nárok), bol pri určovaní tarifnej odmeny za poskytnuté právne služby jednoznačne daný základ tarifnej odmeny v hodnote pohľadávky, a to aj pri rozhodovaní o trovách konania. Sudkyňa sa nestotožnila s právnym názorom sťažovateľky, že jej odvolanie proti výroku o nároku na náhradu trov konania vymedzilo „*predmet odvolacieho konania*“ a považuje ho za nesprávny, a to z dôvodu, že tento nárok nemožno chápať ako „*časť predmetu konania*“. Výsledok daného sporu by v prípade úspechu žalobcu nepochybne zakladal nárok žalobcu na uspokojenie uplatnenej peňažnej pohľadávky. Podanou žalobou sa teda malo priznať právo, ktorého hodnota je vyjadriteľná v peniazoch a od uvedeného „*predmetu konania*“ sa odvíja aj účel (podstata a zmysel) právnej služby, a teda aj nárok na náhradu trov konania ako akcesorický nárok priamo závisiaci na predmete tohto sporu. Opätovne zdôraznila, že nárok na náhradu trov netvorí „*predmet konania*“ a argumentáciu sťažovateľky preto nepovažuje za dôvodnú.

9. V závere sudkyňa uviedla, že je zrejmá snaha obidvoch sporových strán dosiahnuť na trovách čo možno najviac (žalobca), resp. zaplatiť čo možno najmenej (sťažovateľka), ale strany viedli spor na vlastné nebezpečenstvo, nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu a právo dať sa v konaní zastúpiť advokátom nezakladá bez ďalšieho nárok na priznanie náhrady trov za všetky úkony právnej služby, ale len tých, u ktorých súd dospeje k záveru o ich účelnosti.

II. Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka sa nestotožňuje s právnymi závermi okresného súdu, považuje ich za arbitrárne a ústavne neudržateľné, pokiaľ ide o priznanie náhrady trov pri odvolaní vo výške, ktorej základom nebola hodnota predmetu odvolacieho konania, v ktorom išlo iba o trovy konania, ale vypočítanej z celkovej hodnoty predmetu konania vo veci samej. Rozhodnutiami okresného súdu došlo podľa jej názoru k takému excesu z požiadaviek kladených na spravodlivý proces a súčasne o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že došlo k zásahu do jej práv garantovaných ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom.

11. Zdôrazňuje, že tu ide o špecifickú situáciu, keď konanie proti nej bolo zastavené pred vydaním platobného rozkazu a žalovaná suma vo vzťahu k nej nebola judikovaná a nebola žalobcovi právoplatne priznaná. Výsledkom tohto neodôvodneného súdneho útoku žalobcu na sťažovateľku je napokon skutočnosť, že žalobca veľmi lukratívne zarába na podaní neodôvodnenej žaloby, a naopak, sťažovateľka je značnou finančnou stratou trestaná za to, že sa pokúšala brániť proti takémuto nároku. Tvrdí, že okresný súd mal v otázke (ne)oceníteľnosti predmetu konania na účely určenia tarifnej hodnoty sporu vychádzať z konkrétnych okolností tejto jednotlivcej veci a vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, a teda tým, aké účinky má pre strany sporu meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní.

12. Argumentuje, že predmetom konania v odvolacom konaní nebolo zaplatenie 7 956 904,42 eur, ale iba otázka toho, či má sťažovateľka nárok na náhradu trov konania, alebo nie. Výsledkom tohto odvolacieho konania o náhrade trov konania tak nebolo zaplatenie 7 956 904,42 eur, ale iba zaplatenie trov konania, ktorých výška by aj v prípade jej plného úspechu bola nanajvýš 32 712,68 eur (t. j. 2x úkon za 16 342,61 eur + 2x režijný paušál á 13,73 eur).

13. Tiež poukazuje na to, že súdny poplatok za podanie odvolania iba proti výroku o trovách konania sa nevyberá zo základu, ktorým je hodnota predmetu sporu vo veci samej, ale iba z hodnoty nároku uplatňovaného v odvolaní a v takom prípade predstavuje sumu 7 eur. Z toho podľa nej vyplýva jednoznačný rozpor medzi verejným záujmom v podobe príjmu štátneho rozpočtu zo súdneho poplatku a súkromným záujmom v podobe trov, ktoré sú príjmom sporovej strany.

14. Sťažovateľka sa na rozdiel od sudkyne okresného súdu domnieva, že nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 144/2020 zo 16. júna 2020 je aplikovateľný aj na jej prípad. Ústavný súd v danom náleze posudzoval situáciu, keď sťažovateľ podal sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka len v rozsahu výroku o výške trov oprávneného uložených na náhradu, pričom pri vyčíslňovaní trov konania o takejto sťažnosti okresný súd za tarifnú hodnotu nesprávne považoval sumu, ktorá bola predmetom vymáhania v exekučnom konaní, a nie sumu sťažnosťou napadnutých trov oprávneného. Ústavný súd teda judikoval, že pri určovaní trov konania treba vychádzať z reálnej hodnoty predmetu sporu, o ktorom sa v danom štádiu konania rozhoduje, a ak sa sťažnosť týka iba výroku o trovách, hodnotou sporu nie je celý exekučný nárok, ale len suma trov, ktorá je predmetom preskúmania. Sudkyňa podľa sťažovateľky len stroho uviedla, že je tu zrejmá skutková odlišnosť od veci sp. zn. III. ÚS 144/2020 a v tomto prípade je predmetom posúdenia tarifná odmena v prípade podania opravného prostriedku (odvolania) proti výroku o nároku na náhradu trov konania, a nie prostriedku procesnej obrany (sťažnosť) proti uzneseniu

súdneho úradníka o výške trov konania. Podľa názoru sťažovateľky v odkazovanom prípade síce išlo o sťažnosť, obe sú však prostriedky nápravy proti náhrade trov konania a vzhľadom na to sťažovateľka považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za nedostatočné a ústavne neudržateľné.

15. Pozornosť upriamuje aj na skutočnosť, že za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ak bolo podané odvolanie proti trovám, sa za tarifnú hodnotu považovala náhrada trov prisúdená v konaní pred súdom prvého stupňa. V jej prípade mal teda súd buď vychádzať z výšky trov, ktoré požadovala na náhradu v odvolaní, prípadne ak predmet odvolacieho konania nebolo možné vyčíslieť v peniazoch, postupovať podľa § 11 ods. 1 vyhlášky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie jej práva na ochranu majetku (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) pri rozhodovaní o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu (údajne) nesprávneho určenia tarifnej hodnoty veci pri vyčíslení trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli v odvolacom konaní.

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu zo 7. mája 2025:

18. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania je potrebné konštatovať, že proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala sťažnosť, o ktorej rozhodla sudkyňa okresného súdu. Preskúvanie napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, v dôsledku čoho ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu z 29. júla 2025:

19. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

20. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške trov konania. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína nielen svoje postavenie nezávislého súdneho orgánu ochrany

ústavnosti (čl. 124 ústavy), ale aj to, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasti súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

21. Ak ústavný súd v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, bolo to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018) a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010, IV. ÚS 513/2018).

22. K napadnutému uzneseniu sudkyne ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že sťažovateľkou artikulovaná nesprávnosť právneho záveru okresného súdu, podľa ktorého základ pre výpočet výšky trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní predstavuje suma žalovanej pohľadávky, je prevažne vyjadrením jej nesúhlasu so samotným priznaním nároku žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania. O tomto nároku právoplatne rozhodol krajský súd II. výrokom uznesenia sp. zn. 11CoUp/1/2025 z 13. februára 2025. Právoplatnosť je v zmysle legálnej definície obsiahnutej v § 226 CSP vlastnosťou súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť. Zásadnou nezmeniteľnosťou sa rozumie predovšetkým skutočnosť, že zmena rozhodnutia po právoplatnosti je prípustná výnimočne (spravidla na základe mimoriadnych opravných prostriedkov). Sťažovateľka však touto ústavnou sťažnosťou uznesenie krajského súdu nenapadá a nenapadla ho ani dovolaním.

23. Krajský súd, napriek tomu, že žalobca zavinil zastavenie konania a podľa § 256 ods. 1 CSP, platí, že v takom prípade súd prizná náhradu trov konania protistrane (tu sťažovateľke, pozn.), priznal trovy odvolacieho konania žalobcovi. V tejto fáze sa podľa názoru ústavného súdu procesne otvoril priestor pre sťažovateľku, aby namietala zmätočnosť rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho, a to podaním dovolania, čo však neurobila. Vzhľadom na to je jej ústavná sťažnosť aj v tejto časti neprípustná a v tomto štádiu sa už nevytvára možnosť zásahu ústavného súdu.

24. Pokiaľ ide o samotné uznesenie sudkyne, ktorým bola sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške trov zamietnutá, ústavný súd uvádza, že otázka presnej výšky náhrady trov v zásade nemá ústavnoprávny rozmer. Otázka s ústavnoprávnym rozmerom by vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania mohla vzniknúť v osobitnej situácii, akou môže byť neodôvodnené úplné odopretie odmeny advokátovi, posudzovanie koncepcnej otázky týkajúcej sa výpočtu náhrady trov konania či posúdenie aplikácie príslušných ustanovení zákona s ohľadom na osobitné okolnosti daného konania a jeho predmetu. Samotné prepočítanie trov v „tretom stupni konania“ však nie je a ani nemôže byť úlohou ústavného súdu (I. ÚS 475/2020).

25. Vo vzťahu k podstate sťažnostnej argumentácie týkajúcej sa otázky, či predmetom odvolacieho konania bola „len“ náhrada trov konania, ústavný súd uvádza, že prístup okresného súdu sa nevymyká požiadavkám kladeným na rozhodovanie o náhrade trov konania. Odôvodnenie uznesenia o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky je jasne a udržateľne odôvodnené a sudkyňa v ňom zrozumiteľne vysvetlila, že predmetom konania bol peňažný nárok, keďže iný nárok ani v upomínacom konaní nemožno uplatňovať. Vzhľadom na to nie je možné so sťažovateľkinou argumentáciou súhlasiť.

26. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že samotná sťažovateľka, keď vo svojom odvolaní proti nepriznaniu trov sama vyčíslila ňou požadované trovy v sume 49 110,21 eur, vychádzala z oceneľnej hodnoty predmetu konania, ktorým bola žalovaná pohľadávka v sume 7 956 904,42 eur. Aj z tohto dôvodu nie je možné sťažovateľke poskytnúť ústavnú ochranu, pretože je zrejmé, že už od začiatku konania mala v úmysle získať finančný prospech, a nie dosiahnuť spravodlivosť.

27. Ústavný súd v závere dopĺňa, že vecou samou sa v zmysle Civilného sporového poriadku a Civilného mimosporového poriadku rozumie nárok uplatnený žalobou alebo návrhom na začatie konania alebo vec, o ktorej súd v mimosporovom konaní sám začal uznesením konanie bez návrhu a o ktorej má byť v príslušnom konaní vecne rozhodnuté. Nemožno preto za vec samú pokladať iné veci či nároky, i keď sa o nich rozhoduje vo výroku rozsudku, keďže výroky o nich majú napriek tomu len povahu uznesenia. Za vec samú nemožno teda považovať napríklad výrok o nároku na náhradu trov konania (Fiačan a kol. *Vyhľadávka o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátska tarifa)*. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2024, s. 156.)

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k právam podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru je potrebné ústavnú sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú a odmietnuť ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľka namieta v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže dospel k záveru, že napadnutým uznesením sudkyne nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených základných práv. Preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu